

10 Δεκεμβρίου 2014

Ιστορία Ζωής ... Μαντώ και Σωτήρης

/ Γενικά

Φωτο:arcadiaportal.gr

*Η ιστορία είναι βασισμένη σε πραγματικό περιστατικό του Συλλόγου «Η Αγκαλιά»
Γράφει η Εθελόντρια Μαρία Χίου
Καθόταν με τα μάτια κλειστά στην ξύλινη κουνιστή πολυθρόνα. Το μωρό στην κοιλιά της τεντωνόταν και εκείνο νωχελικά. Λες και ένιωθε το φως του ήλιου που χάιδευε το πρόσωπο της μητέρας του. Ίσως να το νιώθε. Ίσως γι' αυτό να άπλωνε

χέρια και πόδια γυρεύοντας να κλέψει το δικό του μερίδιο. Να κλέψει μια θέση κάτω από τις λαμπρές ακτίνες, μια ζέστη για παρηγοριά στον κρύο κόσμο που θα γεννιόταν. Η Μάντω ένωσε το τίναγμα του και χάιδεψε την κοιλιά της.

«Μη φοβάσαι μωρό μου», ψιθύρισε. «Μη φοβάσαι, η μαμά σου δεν φοβάται ποτέ!».

Έγειρε και άνοιξε το συρτάρι του κομοδίνου της. Πήρε με βιάση το κουτί με το φάρμακό και έβγαλε ένα χαπάκι στο χέρι της. Ένα μικρό λευκό χαπάκι που μέσα εκεί είχε κρύψει όλα τα άγχη, τους φόβους και τις αμφιβολίες της. Το βάλε στο στόμα και με μια γουλιά νερό το κατάπιε δίχως να νιώσει τη γεύση του.

«Αυτό ήταν! Ένα χαπάκι την ημέρα για όλη μου τη ζωή», είπε χωρίς να την ακούει κανείς.

«Για να κρατά τον όγκο στο κεφάλι μου στάσιμο και -ει δυνατόν- για να τον συρρικνώσει όπως λένε και οι γιατροί. Ει δυνατόν... Τι σημαίνει ει δυνατόν; Τα πάντα είναι δυνατά για τον άνθρωπο αρκεί να το πιστέψει, αρκεί να κλείσει όλα όσα το φοβίζουν σε μικρά χαπάκια, να τα βάψει άσπρα κι ύστερα να τα καταπιεί.

Έκλεισε πάλι τα μάτια και βούλιαξε κάτω από το φως του ήλιου. Κάτω από τις ακτίνες του που έμπαιναν στα κλεφτά από το παράθυρό της. Στα κλεφτά όπως η ευτυχία... Τα διδυμάκια της έπαιζαν με τη γιαγιά στο σαλόνι κι εκείνη αφηνόταν να χαθεί για λίγο μέσα σ' έναν ύπνο βαθύ, ύπνο βάλσαμο. Κι εκεί μερικές στιγμές πριν αποκοιμηθεί τελείως, είδε τον άντρα της τον Σωτήρη, να της χαμογελά και να την κοιτά με θαυμασμό.

«Είσαι πολύ δυνατό κορίτσι Μάντω, το ξέρεις; Πολύ δυνατό!...», της είπε και την σκέπασε.

Παντρεύτηκαν στην εκκλησιά πριν τρία χρόνια περίπου. Πιο πριν είχαν περάσει από το δημαρχείο και είχαν αλλάξει όρκους και υπογραφές. Αλλά αυτό η Μάντω δεν το υπολόγιζε. Εκείνη ήθελε να φορέσει νυφικό, ήθελε να ανέβει τα σκαλιά της Αγίας Ειρήνης και την ώρα που θα τους ευλογούσε ο ιερέας να κοιτά τα διδυμάκια της στα μάτια.

«Τα καταφέραμε μωρά μου! Τα καταφέραμε...», να ψιθυρίζει κι ας μην την ακούει κανείς.

Της έφτανε που την άκουγε ο εαυτός της. Έτσι έγινε και η Μάντω, εκείνες τις στιγμές, κοιτούσε γύρω της συγκινημένη. Ήταν όλοι τους εκεί. Φίλοι, συγγενείς και τα κορίτσια από την «Αγκαλιά».

Αχ τι όμορφα που της χαμογελούσαν τα κορίτσια από την «Αγκαλιά»!

Θυμήθηκε με πόσο δισταγμό και αμφιβολία είχε απευθυνθεί στο σύλλογο την πρώτη φορά που έμεινε έγκυος. Βρισκόταν στις πρώτες εβδομάδες κύησης, στη δουλειά την είχαν θέσει σε διαθεσιμότητα, ήταν ανύπαντρη και ο γιατρός της είχε πει πως περίμενε δίδυμα. Απελπισία! Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή της που έμαθε τι γεύση είχε η απελπισία....

Για μέρες ζούσε σαν χαμένη και μετά ο Σωτήρης της μίλησε για το σύλλογο που βρισκόταν στο Μεταξουργείο.

«Βοηθάνε...», της είπε και στο βλέμμα του έλαμψε κάτι.

Ελπίδα ήταν! Μια σπίθα ελπίδας που στάθηκε όμως αρκετή για να το αποφασίσουν και να χτυπήσουν την πόρτα του συλλόγου. Και όταν εκείνη άνοιξε, η Μάντω κατάλαβε πως η απελπισία δεν ήταν πιο δυνατή από εκείνη, πως αν ήθελε μπορούσε να τη νικήσει.

Με τον Σωτήρη αποφάσισαν να παντρευτούν. Καταρχάς με πολιτικό γάμο κι έπειτα είχε ο Θεός....

Μόλις το ανακοίνωσαν, ο πατέρας της τους παραχώρησε το σπίτι που έμενε και ο δικός του ένα μέρος της σύνταξης του. Λίγο αυτά και λίγο τα μεροκάματα που έκανε ο Σωτήρης ως υδραυλικός έβγαιναν τα έξοδα του πρώτου καιρού. Και μετά ήρθαν τα δίδυμα!

Ένα αγόρι και ένα κορίτσι. Δυο ήλιοι μικροί για να πολεμούν μαζί τους την αμφιβολία. Γιατί υπήρχαν στιγμές που αυτή θέριευε, έβγαινε μπροστά και έσπερνε στο νου πανικό και σκέψεις ανεπιθύμητες.

«Κάναμε καλά; Θα έχουμε δουλειά; Θα μπορούμε και αύριο να είμαστε δυνατοί να τα μεγαλώσουμε;»

Στο χρόνο πάνω τα βαφτίσανε. Η Μάντω τα έβλεπε με τα λευκά τους ρουχαλάκια γύρω από την κολυμπήθρα και η αμφιβολία βούλιαζε στα άγια της νερά και πνιγόταν.

Ναι κάνανε καλά! Άλλωστε δεν ήταν μόνοι. Η «Αγκαλιά» τους φρόντιζε. Πάνες, γάλατα, μωρουδιακή προίκα, ελπίδα και κάτι ακόμη. Κάτι που η Μάντω δεν μπορούσε να εκφράσει σωστά με λόγια. Ήταν μια αίσθηση, μια ιδέα μονάχα πως ο άνθρωπος μόνο σαν παλεύει, βρίσκει μέσα του πράγματα που αξίζουν.

Το κατάλαβε λίγους μήνες αργότερα όταν τελείωσε η περιπέτεια της μικρής. Καταρχάς διαπίστωσαν πως το κορίτσι τους δεν περπατούσε καλά και ο παιδίατρος διέγνωση ραιβοποδία. Τι ήταν πάλι αυτό; Η Μάντω φοβήθηκε. Θα έμενε το παιδί της ανάπηρο;

Ο γιατρός την κοίταξε στα μάτια και παρέμεινε φειδωλός στη διάγνωση του.

«Θα δούμε, θα δούμε πως θα αναπτυχθεί το παιδί και θα αποφασίσουμε. Είτε θα κάνουμε εγχείρηση για επιμήκυνση του αχίλλειου τένοντα, είτε θα το βάλουμε για κάποιο διάστημα στο γύψο, είτε...θα δούμε τελοσπάντων».

Στην αρχή έπεσαν να πεθάνουν. Ο Σωτήρης και η Μάντω βούλιαξαν στον φόβο και σε ένα παράπονο που έρρεε ανεξέλεγκτο σαν φουσκωμένο ποτάμι.

«Όλα σε εμάς; Όλα σε εμάς πια! Γιατί Θεέ μου;»

Ωστόσο ο καιρός πέρασε και το κορίτσι περπάτησε κανονικά. Δεν έκανε εγχείρηση, δεν έβαλε γύψο, παρά μόνο ειδικά παπουτσάκια, που της χάρισαν ένα δικό της αξιαγάπητο βάδισμα. Δεν ξεχώριζε από τα άλλα παιδιά για αυτό, παρά μόνο για τα ματάκια της που έλαμπαν σε κάθε περίπτωση.

Αυτά πρόσεξε και η Μάντω, όταν τους ανακοίνωσε, πως θα τους χάριζε αδερφάκι. Τα μάτια του κοριτσιού που έλαμπαν, το χαμόγελο του γιου της που φώτιζε το μικρό τους δωμάτιο. Ναι, ήταν αλήθεια! Αντιμετώπιζε για μια ακόμη φορά μια εγκυμοσύνη απρόσμενη. Μα τι να γίνει; Απελπισία, αμφιβολία, φόβος είχαν ήδη

αναμετρηθεί μαζί της και είχαν χάσει. Και εκείνη η αίσθηση πως ο άνθρωπος ανακαλύπτει μέσα τους θησαυρούς όταν παλεύει, δεν ήταν πια αίσθηση. Ήταν βεβαιότητα! Η ζωή του τρίτου της παιδιού δεν άξιζε λιγότερο από τα άλλα δύο και η ίδια ήταν αποφασισμένη να το φέρει στον κόσμο. Σε αυτό τον κόσμο που 'ταν κρύος και σκληρός. Θα το γεννούσε για να σταθεί και εκείνο στα δικά του σταυροδρόμια, να αγωνιστεί και να νικήσει.

Όπως θα νικούσε και η Μάντω τον όγκο στο κεφάλι της. Διαγνώστηκε κατά τη διάρκεια της δεύτερης εγκυμοσύνης, αλλά οι γιατροί είπαν πως δεν χειρουργείται.

«Ε και;...», είπε εκείνη χαμογελώντας. «Τι είναι ένας όγκος που πήγε και κρύφτηκε σε μέρη δύσκολα για να μην τον φτάνει το νυστέρι; Ένας δειλός είναι, ένας τιποτένιος, τι θα μου κάνει;»

Της έδωσαν φάρμακα και της είπαν να τα πάρει αμέσως. Όσο για το μωρό...

«Το μωρό δεν θα πάθει τίποτα...», είπε εκείνη με μια πίστη που ξάφνιασε ακόμη και τον ίδιο της τον εαυτό.

Το μωρό δεν έπαθε τίποτα. Οι γιατροί το παρακολουθούσαν συχνά και όλες οι εξετάσεις του ήταν καθαρές. Η Μάντω έπαιρνε κάθε μέρα το φάρμακο της. Ένα φάρμακο ντυμένο στα λευκά, φτιαγμένο από ελπίδα. Πάλευε το κακό γιατί το ήξερε καλά. Και το κακό δειλίαζε, έχανε έδαφος, συρρικνωνόταν...

Και εκείνη στη ξύλινη κουνιστή πολυθρόνα της μπορούσε να είναι αισιόδοξη για το μέλλον. Δεν μπορούσε, ποιον πείραζε;

Ξαφνικά ένας πόνος οξύς την έκανε να ανοίξει τα μάτια. Τι ώρα είχε πάει; Είχε για τα καλά αποκοιμηθεί κι ούτε τον Σωτήρη δεν άκουσε που επέστρεψε από τη δουλειά του. Πήγε να σηκωθεί, αλλά ο ίδιος πόνος την καθήλωσε. Η Μάντω χαμογέλασε. Είχε φτάσει επιτέλους η ώρα!

Τον φώναξε απαλά για να μην τον τρομάξει, να μην αναστατώσει τα παιδιά και όταν εκείνος φάνηκε στο έμπα της πόρτας, κατάλαβε.

Έφτασαν στο μαιευτήριο γελώντας, κάνοντας αστεία ανάμεσα στους πόνους. Όλα θα πήγαιναν καλά και το 'ξέραν, τι να φοβηθούν;

Τρεις ώρες αργότερα, ο Σωτήρης χάζευε το νέο του μωρό από το παράθυρο της αίθουσας νεογνών. Τι όμορφο που ήταν! Σαν άγγελος...

Σκούπισε τα μάτια του και έβγαλε από τη τσέπη το κινητό. Είχε τόσα τηλεφωνήματα να κάνει. Να πάρει τους γονείς, τους φίλους, την «Αγκαλιά»... Όλοι όσοι τους στάθηκαν έπρεπε να μάθουν πως τα 'χαν καταφέρει. Πως πριν από λίγο ο γιατρός τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη, του έδωσε συγχαρητήρια για τη δύναμη και το κουράγιο του, του 'πε πως απέκτησε ένα ακόμη υγιέστατο μωρό!

Δεν έκανε τίποτα. Φύλαξε ξανά το κινητό στη τσέπη του και πήγε να δει τη Μάντω. Την βρήκε να κοιμάται αποκαμωμένη. Τα μαλλιά της απλώνονταν στα λευκά σεντόνια και η ίδια μέσα στον ύπνο της χαμογελούσε. Έτσι του φάνηκε: πως χαμογελούσε!

Ο Σωτήρης έσκυψε να δει καλύτερα. Οι γραμμές γύρω από τα μάτια και τα χείλη της επιβεβαίωναν αυτό που φανταζόταν. Έσκυψε και τη φίλησε απαλά κι έπειτα τη

σκέπασε.

«Αχ βρε Μάντω, είσαι πολύ δυνατή κορίτσι μου. Το ξέρεις; Πολύ δυνατή!»